

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **T. D. P.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2025, č. j. MV-131976-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2025, č. j. MV-131976-4/SO-2025. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 7. 2025, č. j. OAM-4433-14/DP-2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

České republiky (dále jen „ČR“) za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt účastníka na území není v zájmu ČR.

2. Žalovaná prvostupňový výrok změnila takto: *„Žádost se zamítá a dlouhodobý pobyt se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že změnou výroku došlo ke zkrácení jeho práv, neboť nemá možnost se proti napadenému rozhodnutí odvolat. Změnou výroku došlo k úpravě výroku, nicméně současně žalovaná změnila odůvodnění rozhodnutí, v něm obsažené závěry a úvahy. Žalobce však neměl žádnou možnost se k tomuto postupu vyjádřit a sporovat případné závěry žalované.
4. Prvostupňové rozhodnutí obsahovalo závěr, že důvodem pro zamítnutí je, že „byla zjištěna jiná závažná překážka“, „pobyt účastníka není ve veřejném zájmu“ a současně správní orgán dovozuje „obcházení zákona“, „neplnění účelu“ a to, že účastník řízení hodlá páchat trestnou činnost na území. Žalobce brojil proti zmatečnosti rozhodnutí, když nevěděl, co z uvedeného si má vybrat. Dále napadal prvostupňové rozhodnutí pro absenci výkladu neurčitého právního pojmu „pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR“. Správní orgán I. stupně považoval zjištěný stav za tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území, tj. aplikoval na zjištěný stav druhou ze dvou alternativních skutkových podstat uvedených ve výše citovaném ustanovení. Ve výroku ovšem zmínil, že pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR, tedy aplikoval první ze dvou alternativních skutkových podstat.
5. Žalobce má za to, že žalovaná vyjádřila svůj souhlas s uvedenými závěry správního orgánu I. stupně, které rovněž v napadeném rozhodnutí reprodukuje. Žalobce neměl možnost proti těmto závěrům brojit, když nemohl předpokládat, že žalovaná pouze změní výrok rozhodnutí, které svým odůvodněním nekoresponduje s výrokem, ale současně je i odůvodnění zmatečné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť uvádí, že podle sdělení DOCEO – Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, s. r. o. (dále „DOCEO“) ze dne 28. 4. 2025 byl účastník řízení od 2. 5. 2024 do 9. 10. 2024 účastníkem kurzu DOCEO, avšak vzdělávání na tomto kurzu mu bylo ukončeno z důvodu neplnění studijních povinností, zejména z důvodu špatné docházky. Není však objasněno, co je myšleno neplněním studijních povinností a co znamená špatná docházka.
6. Žalobce dále namítl, že správní orgán se nemá v rozhodnutí dotazovat, co je úmyslem žadatele, ale takový úmysl má vyložit z jeho jednání. Žalobce studium na vysoké škole zahájil, tudíž závěr o tom, že nezahájil není pravdivý. K tomu se váže i nutně nesprávný závěr správního orgánu o tom, že nemůže žalobci prodloužit povolení k pobytu, protože mu byl pobyt na území povolen pouze pro to, aby zahájil studium. Jednak studium bylo zahájeno a jednak zákon žádnou takovou podmínku nestanoví – neexistuje žádné ustanovení, které by ukládalo, že v případě, že cizinec vstoupí na území za určitým účelem, je tento účel nezměnitelný. Nakonec v takovém případě by zcela postrádala smysl ustanovení

zákona o změně účelu pobytu. Nesrozumitelným je pak závěr o tom, že byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území spočívající v tom, že další prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem by vedlo k obcházení zákona a další pobyt na území by byl pouze samoučelný, tudíž v rozporu s veřejným zájmem. Jedná se o řetězení neurčitých právních pojmů, kdy jeden neurčitý právní pojem je vysvětlován jiným, což nevede k objasnění toho, co správní orgán pod tímto neurčitým právním pojmem rozumí.

7. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá obsahu spisové dokumentace. Žalobce je v rozhodnutí obviňován z různých věcí – budoucí páčání trestné činnosti, neplnění účelu pobytu či obcházení zákona, aniž by pro takový závěr existovala opora ve spisu.
8. Žalobce nesouhlasil se závěrem o bezcílém vzdělávání v jazykových kurzech. Žalobce přicestoval na území, absolvoval jazykový kurz, na něj navázal vysokoškolským studiem, avšak přes veškerou snahu nedokázal dostatečně porozumět probírané látce, proto ve druhém semestru studia ukončil a přihlásil se do jazykového kurzu, aby zlepšil své jazykové dovednosti. Jazykový kurz navštěvoval, byť tento mu příliš nevyhovoval. Nyní pokračuje v jazykovém kurzu zaměřeném více na aktivitu studentů, rozhovory, porozumění mluvenému slovu, což jsou dovednosti, které potřebuje nejvíce zlepšit.
9. Rozhodnutí je založeno na tom, že v případě povolení za účelem studia, lze povolení prodloužit pouze jednou v případě studia v jazykovém kurzu. Nelze paušálně převzít úpravu jiného pobytového titulu a bez dalšího ji aplikovat. Správní orgán byl povinen posoudit individuální situaci žalobce, který studoval vysokou školu, avšak následně zjistil, že musí zlepšit jazykové dovednosti. Správní orgány měly osvětlit, proč tedy i takto specifický případ žalobce podřadí pod pojem jiné závažné překážky, a co konkrétně je touto závažnou překážkou myšleno. Pokud správní orgány aplikují ustanovení týkající se studia – tj. že žalobce může prodloužit povolení k pobytu na účast v jazykovém kurzu pouze jednou, pak má žalobce za to, že dříve tak neučinil, neboť měl uděleno povolení za účelem studia, kdy navštěvoval jazykový kurz a následně vysokou školu. Dále pak žalobce dne 13. 5. 2024 požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, a to absolvování jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince jakožto přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole na území, organizovaného DOCEO. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno s platností od 21. 6. 2024 do 31. 3. 2025. Dne 19. 2. 2025 požádal žalobce o první prodloužení povolení za účelem ostatní – účast v jazykových kurzech, proto není splněna premisa, že žalobce žádá o prodloužení povolení k pobytu po více než prvé.
10. Žalobce dále namítá, že závěr o údajně bezcílém studiu není dostatečně podložen. Žalobci nebylo umožněno se k těmto skutečnostem vyjádřit, když s ním nebyl proveden výslech. Nikoli každé opakování jazykového kurzu je nutně „bezcílným studiem“. U žalobce je zjevné, že se pokusil studovat vysokou školu, proto měl být předvolán, aby objasnil, jaký je důvod návštěvy dalšího jazykového kurzu.
11. Žalobce dále namítá, že ani v jednom z rozhodnutí není vyložen neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka pobytu“. Žalobce nesouhlasí s tím, že by správní orgány nebyly povinny tento pojem vyložit. Teprve pod dostatečně definovaný (či alespoň v obrysech vymezený) pojem mohou správní orgány podřadit konkrétní situaci žalobce, jinak nelze ověřit správnost posouzení. V napadeném rozhodnutí nejsou dostatečně vymezeny skutkové okolnosti, které mají odůvodňovat naplnění neurčitého právního pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území.

12. Žalobce pak v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě dne 31. 10. 2025 uvedl, že se soustavně připravuje na další studium na vysoké škole, a to účastí v jazykovém kurzu. Jeho osobní účast v kurzu je nezbytná, když bez této není možné osvojovat si jazykové dovednosti. Přiznání odkladného účinku je žádoucí na období několika měsíců a pro žalobce je prakticky nezbytné, neboť žalobce právě v tomto období čekají závěrečné zkoušky v kurzu českého jazyka a návazné přijímací řízení ke studiu na vysoké škole. Žalobce k tomuto tvrzení jako důkaz označil potvrzení o studiu, který však soudu nepředložil.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
14. Část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídalo jeho odůvodnění, jednalo se ovšem skutečně jen o uvedení dovětky výroku, že pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR. Právní ustanovení uvedená ve výroku byla uvedena správně, neboť i tzv. jiná závažná překážka pobytu cizince na území je skutkovou podstatou, kterou zahrnuje § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly dostatečně zřejmé důvody, které vedly k zamítnutí žádosti, a že těmito důvody zjevně nebyla absence zájmu na pobytu žalobce na území, ale shledání tzv. jiné závažné překážky v pobytu žalobce na území. V čem byla tato překážka shledávána, bylo z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž dostatečně zřejmé.
15. Správní orgán I. stupně objasnil neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka“. Žalovaná též poukázala i na obsah odvolání, v němž žalobce uvedl, že „v odůvodnění se správní orgán I. stupně vyjadřuje též k důvodu pro zamítnutí byla zjištěna jiná závažná překážka“. Stejně tak namítl, že: „Účel studium a účel ostatní nelze zaměňovat. Správní orgán účely zaměňuje.“ Žalovaná v rámci odvolacího správního řízení přistoupila ke změně výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť řádně zjištěný skutkový stav byl sice podřazen pod správné zákonné ustanovení, ale ve výroku byla uvedena nesprávná alternativní skutková podstata.
16. Žalovaná odkázala na judikaturu správních soudů k otázce změny rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2023, č. j. 4 As 10/2012-48. Podstatné je, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahoval správné zákonné ustanovení a pouze obsahoval odkaz na špatnou alternativu skutkové podstaty, přičemž z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo jednoznačně zřejmé, že jde o zjevné a čistě formální pochybení, které je napravitelné právě změnou (zpřesněním) výroku ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kdy nadále bylo vycházeno z dosavadních podkladů a toliko byly doplněny některé argumenty správního orgánu I. stupně, které byly důvodem zamítnutí žádosti. Rozhodnutí žalované tak nemohlo být pro žalobce ani jeho zástupkyni překvapivé.
17. Shrňme-li studijní historii žalobce na území, v souvislosti s jeho vzdělávacími aktivitami nelze hovořit o jakémkoli pokroku ve vzdělávání, ani o směřování k jeho úspěšnému absolvování. Komise proto nevidí důvod, proč by žalobci mělo být umožněno, aby v ČR pobýval za účelem účasti v dalším kurzu, který ani není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byť se mu materiálně podobá (opět jde o kurz

českého jazyka). Deklarovaný studijní záměr, resp. samotné podání žádosti za uvedeným účelem, představuje pro žalobce formální záminku pro získání pobytového oprávnění na území. Ze skutkových zjištění bez důvodných pochybností vyplývá, že žalobce svou aktivitu na území vůbec nesměřuje k dosažení nějakého předem definovaného a vytyčeného vzdělávacího cíle, tím spíše pak za účelem dosažení toho cíle, který předestřel při vstupu na území a za kterým mu bylo povoleno do ČR přicestovat a dlouhodobě zde pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Z jeho jednání a jeho pobytové a vzdělávací historie na území je naopak nade vší pochybnost zřejmé, že pro žalobce je vzdělávání v různých jazykových kurzech pouze vedlejším produktem, který mu má umožnit „bezproblémový“ pobyt na území.

18. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je tzv. zbytkovou kategorií účelu pobytu nad rámec účelů, které zákon o pobytu cizinců. předpokládá, a je do jisté míry věci určité diskreční pravomoci ČR a jejích orgánů a jejich správní praxe, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a bude považován za ten, který povede k vydání, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Je namístě poukázat rovněž na aktuální judikaturu k podávání žádostí o zaměstnanecké karty vietnamskými občany přímo v ČR poté, co ve vlasti obdrželi legální pobyt na území za účelem studia.
19. Žalovaná konečně pro doplnění zmínila tvrzení žalobce v žalobě vztahující se k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, kdy žalobce tvrdí, že se účastí v kurzu soustavně připravuje na další studium na vysoké škole a jeho osobní účast v kurzu je nezbytná k osvojení si jazykové dovednosti, a dále že v období několika následujících měsíců jej čekají závěrečné zkoušky v kurzu českého jazyka a návazné přijímací řízení ke studiu na vysoké škole. Žalobce vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, vydaného s platností již od 10. 11. 2022 do 31. 8. 2023, konkrétně z důvodu absolvování přípravného jazykového kurzu českého jazyka pro cizince. Daný kurz je určen k dalšímu studiu akreditovaného bakalářského studijního programu Elektronika a komunikace na Fakultě elektrotechnické na Českém vysokém učení technickém v Praze (dále jen „ČVUT“). Dne 10. 7. 2023 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, konkrétně však v bakalářském studijním programu Mezinárodní management a marketing na University College Prague – Vysoké škole mezinárodních vztahů a Vysoké škole hotelové a ekonomické, s. r. o. (dále jen „UCP“). Jeho žádosti bylo vyhověno a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla prodloužena od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024. Dne 13. 5. 2024 žalobce požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, a to absolvování jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince jakožto přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole na území, organizovaného DOCEO. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno s platností od 21. 6. 2024 do 31. 3. 2025. Vzdělávání na tomto kurzu mu bylo ukončeno z důvodu neplnění studijních povinností, zejména z důvodu špatné docházky. Žádostí, řízení o níž je předmětem žaloby, pak požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, tedy za účelem absolvování dalšího kurzu českého jazyka, tentokrát na DBS, který měl trvat do 31. 9. 2025. Přestože žaloba je sepsána dne 31. 10. 2025, tedy měsíc poté, co měl být uvedený kurz ukončen, žalobce i nyní deklaruje, že stále nestuduje na vysoké škole, a dále má další měsíce docházet na kurz českého jazyka. Pokud by tedy teoreticky bylo žádosti, která je předmětem žaloby, vyhověno, žalobce by byl nyní v situaci, že by opětovně, a to už počtvrté žádal o udělení pobytového oprávnění, jehož účelem by zjevně bylo opětovně docházení na kurz českého jazyka.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

20. Uvedené jednoznačně svědčí pro potvrzení závěru, že kurzy českého jazyka jsou pro žalobce pouze prostředkem, jak docílit „bezproblémového“ pobytu na území, přičemž nelze odhlédnout od toho, že zákonodárce jednoznačně omezil prodlužování pobytového oprávnění, jehož cílem je jazyková a odborná příprava na vysokoškolské studium. Tím spíše pak je jednoznačně správná úvaha, že takové omezení je možné, byť prostřednictvím institutu závažné překážky pobytu cizince na území za využití přípustné diskreční pravomoci vztahující se k pobytu za účelem ostatní/jiné.

IV. Obsah správního spisu

21. Ze správního spisu a informačního systému cizinců vyplývá, že účastník řízení pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o obytnosti cizinců, vydaného s platností do 31. 3. 2025 a dne 19. 2. 2025 podal u správního orgánu I. stupně podle § 44a téhož zákona žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Jako doklad potvrzující účel pobytu na území podle § 44a odst. 6 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců předložil potvrzení o přijetí na kurzy, vystavené dne 27. 9. 2024 DBS Czech s. r. o. (dále „DBS“), z něhož vyplývá, že je přijat na jazykové a další kurzy podle uzavřené dohody o poskytování jazykové a další výuky, s dobou trvání kurzu od 1. 10. 2024 do 31. 9. 2025. Z potvrzení dále vyplývá, že DBS se zavazuje poskytovat kurzy českého jazyka (9 hodin týdně) a základních českých reálií (3 hodiny týdně) a další volitelný kurz podle volby účastníka řízení, a to kurz kosmetické služby a kurz bistro&gastro (volitelné kurzy jsou v rozsahu 6 hodin týdně).
22. Správní orgán I. stupně shromáždil informace o studijní a pobytové historii účastníka. Účastník vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, vydaného s platností od 10. 11. 2022 do 31. 8. 2023, konkrétně z důvodu absolvování přípravného jazykového kurzu českého jazyka pro cizince, který organizuje UJEP. Daný kurz je určen k dalšímu studiu akreditovaného bakalářského studijního programu Elektronika a komunikace na Fakultě elektrotechnické na ČVUT.
23. Dne 10. 7. 2023 účastník řízení podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, konkrétně však v bakalářském studijním programu Mezinárodní management a marketing na UCP. Jeho žádosti bylo vyhověno a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla prodloužena od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024.
24. Dne 13. 5. 2024 účastník řízení požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, a to absolvování jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince jakožto přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole na území, organizovaného DOCEO. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno s platností od 21. 6. 2024 do 31. 3. 2025.
25. Vzhledem k dosavadní pobytové historii účastníka na území, za účelem objasnění, zda činí dostatečný pokrok ve studiu, a z důvodu zjištění aktuálního skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se správní orgán I. stupně obrátil s žádostí o poskytnutí informací týkajících se účastníka řízení na dotčené vzdělávací instituce.
26. Podle sdělení UJEP ze dne 27. 3. 2025 byl účastník řízení účastníkem kurzu od 1. 11. 2022 do 31. 8. 2023, vzdělával se s docházkou 82 % a řádně si plnil veškeré své povinnosti vyplývající ze vzdělávání. Výuka probíhala prezenčně, její časová dotace byla 21 hodin týdně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

27. Ze sdělení UCP ze dne 1. 4. 2025 vyplynulo, že účastník studoval na UCP v období od 18. 9. 2023 do 19. 2. 2024 ve studijním programu Mezinárodní management a marketing. Z důvodu nedoložení nostrifikace bylo studium k 19. 2. 2024 ukončeno. Informace o docházce neexistují, neboť studijní oddělení nekontroluje účast studentů ve výuce.
28. Podle sdělení DOCEO ze dne 28. 4. 2025 byl od 2. 5. 2024 do 9. 10. 2024 účastníkem kurzu DOCEO, avšak vzdělávání na tomto kurzu mu bylo ukončeno z důvodu neplnění studijních povinností, zejména z důvodu špatné docházky.
29. Aktuálně účastník řízení žádá o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, tedy za účelem absolvování dalšího kurzu českého jazyka.
30. Správní orgán I. stupně vyzval účastníka dne 12. 5. 2025 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, dal mu možnost se k nim vyjádřit, této možnosti účastník nevyužil.
31. Správní orgán I. stupně posoudil obsah podané žádosti a zjištěné skutečnosti, dne 1. 7. 2025 vydal rozhodnutí o zamítnutí žádosti, v němž uvedl, že v řízení o žádosti byl zjištěn důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR.
32. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul pobytovou a studijní historii účastníka a obsah sdělení oslovených vzdělávacích institucí, které jsou součástí správního spisu. Dále konstatoval, že účastník svou aktivitu na území vůbec nesměruje k dosažení cíle či účelu, za kterým mu bylo povoleno do ČR přicestovat a dlouhodobě pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Účastník řízení totiž vstoupil na území dne 24. 10. 2022 za účelem studia v kurzu připravujícího ke studiu na vysoké škole, kam poté nastoupil, nicméně ke dni 19. 2. 2024 mu toto studium bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace. Poté si požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování dalšího kurzu českého jazyka pro cizince jakožto přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole na území, organizovaného společností DOCEO, avšak i toto vzdělávání mu bylo ukončeno, a to z důvodu neplnění studijních povinností. Namísto toho, aby účastník požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, žádá o prodloužení doby platnosti stávajícího povolení za účelem ostatní/jiné, a hodlá tak absolvovat další kurz českého jazyka.
33. Uvedené počínání účastníka může znamenat, že buď nemá potřebné předpoklady, aby se v českém prostředí naučil za dva roky česky natolik, aby mohl absolvovat studium na vysoké škole, nebo jeho úmyslem není studovat na české vysoké škole vůbec. Není důvod prodloužovat jeho pobyt za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu.
34. Správní orgán I. stupně v této souvislosti poukázal na to, že dlouhodobý pobyt za účelem studia vydaný z důvodu absolvování jazykové či odborné přípravy ke studiu podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit více než jednou [§ 44a odst. 2 písm. a)]. Sám zákonodárce tedy počítal s tím, že cizinec během jednoho roku či nejdéle dvou let bude schopen nabýt znalosti jazyka na takové úrovni, aby mohl začít studovat akreditovaný obor vysoké školy. Jestliže toho nebude schopen, pak zákonodárce zapovídá, aby mu bylo povoleno k dlouhodobému pobytu prodlouženo. Tím se současně zabrání i zneužívání přípravných jazykových kurzů k bezcílnému zachovávaní pobytového oprávnění v ČR. Současně je též nežádoucí, aby pravidlo, které platí pro prodloužování dlouhodobého pobytu

za účelem studia, bylo obcházeno cestou vydávání a prodlužování dlouhodobých pobytů za jiným účelem, tedy za účelem absolvování jazykových kurzů českého jazyka organizovaných institutem odlišnými od veřejné vysoké školy. Tyto vzdělávací kurzy nejsou podřaditelné pod vzdělávací aktivity, které jsou podle § 64 zákona o pobytu cizinců studiem, a proto takové omezení na ně přímo nedopadá. Přesto je třeba takovému zjevně bezcílnému jednání bránit, a proto správní orgán I. stupně zjištěný skutkový stav podřadil pod důvod zamítnutí žádosti uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Není důvod, proč by účastníkovi mělo být i nadále umožněno setrvat na území za účelem absolvování dalšího kurzu českého jazyka, a de facto se podílet na obcházení zákona.

35. S ohledem na § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně rovněž zabýval šetřením, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodům pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 174a tohoto zákona. Posuzoval, zda zamítnutí žádosti bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka, přičemž dospěl k názoru, že nikoliv. Hlavním důsledkem negativního rozhodnutí je neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vedoucí k ukončení pobytu účastníka řízení na území a povinnosti z něj vycestovat. Účastník je svobodný a bezdětný, na území pobývá od konce roku 2022, většinu svého života však strávil v domovské zemi, zná místní realie a jazyk a nic nenasvědčuje tomu, že by u něj došlo ke zpřetrhání rodinných či sociokulturních vazeb v zemi původu, kde žijí jeho rodiče a sourozenec. Je v produktivním věku, v případě návratu není omezen v získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či v dalších studijních aktivitách, příjezdem do země původu se navrácí za svou rodinou. Účastník není na ČR závislý po finanční stránce. Za těchto okolností důsledky rozhodnutí nebudou nepřiměřené důvodu zamítnutí žádosti, resp. nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života účastníka s ohledem na kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců.
36. Dne 14. 7. 2025 podal účastník proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Měl za to, že rozhodnutí je zmatečné. Podle výroku se žádost zamítá, neboť jeho pobyt není v zájmu ČR. V odůvodnění se pak správní orgán vyjadřuje k důvodu pro zamítnutí, že „byla zjištěna jiná závažná překážka“, „pobyt účastníka není ve veřejném zájmu“ a současně dovozuje „obcházení zákona“, „neplnění účelu“, a to, že hodlá páchat trestnou činnost na území. Účastníkovi zřejmé, co z toho si má vybrat. Odůvodnění rozhodnutí neodpovídá jeho výroku. V odůvodnění absentuje výklad neurčitěho právního pojmu „pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR“. Rozhodnutí neodpovídá obsahu spisové dokumentace. Je obviňován z různých věcí – budoucí páchaní trestné činnosti, neplnění účelu pobytu či obcházení zákona, aniž by pro takový závěr existovala opora ve správním spisu. Odůvodněné úvahy pak zcela absentují a rozhodnutí je založeno na domněnkách, nikoliv na řádném dokazování. Účel studium a účel ostatní nelze zaměňovat.
37. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, že účastník pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné vydaného s platností do 31. 3. 2025 a dne 19. 2. 2025 podal žádost o jeho prodloužení, načež správní orgán I. stupně po provedeném dokazování zamítl žádost účastníka řízení podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž do výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že pobyt účastníka řízení na území není v zájmu ČR. V odůvodnění rozhodnutí mj. konstatoval: *„Jinak řečeno pobyt účastníka řízení na území nenaplnil svůj prvotní cíl, jímž je získání vysokoškolského vzdělání. A je otázkou, zda jej vůbec účastník řízení naplnit chce, když žádá o prodloužení povolení k*

dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu jazyka českého, namísto toho, aby skutečně zahájil studium akreditovaného oboru vysoké školy v ČR. Správní orgán má za to, že tyto skutečnosti brání v tom, aby účastníku řízení prodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu, když mu byl pobyt na území umožněn, pouze z toho důvodu, že měl zahájit studium na české vysoké škole. Tedy tato skutečnost podle správního orgánu konstituuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území. ... Správní orgán tedy dospěl k závěru, že v případě účastníka řízení je naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., když byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území spočívající v tom, že další prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem by vedlo k obcházení zákona a jeho další pobyt na území by byl pouze samoúčelný, tudíž v rozporu s veřejným zájmem.“ Správní orgán I. stupně považoval zjištěný stav za tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území, tj. aplikoval na zjištěný stav druhou ze dvou alternativních skutkových podstat. Ve výroku ovšem uvedl, že pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR, tj. v něm zmínil první ze dvou alternativních skutkových podstat.

38. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je podle názoru žalované bez důvodných pochybností zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo shledání tzv. jiné závažné překážky v pobytu na území, za kterou správní orgán I. stupně považoval skutečnosti vyplývající z pobytové a studijní historie účastníka řízení na území. Nic z odůvodnění napadeného rozhodnutí nenásvědčuje tomu, že by správní orgán I. stupně podřadil zjištěný skutkový stav pod první ze dvou alternativních skutkových podstat, tj. že by pobyt účastníka řízení nebyl v zájmu ČR. Žalovaná konstatovala, že část výroku prvostupňového rozhodnutí neodpovídá jeho odůvodnění, ovšem jedná se skutečně pouze o uvedení dovětku výroku, tedy že „pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR“. Právní ustanovení uvedená ve výroku jsou správně, neboť i tzv. jiná závažná překážka pobytu cizince na území je skutkovou podstatou, kterou zahrnuje § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pouhé zjevně nesprávné uvedení příslušné skutkové podstaty ve výroku napadeného rozhodnutí není důvodem pro to, aby bylo rozhodnutí bez dalšího považováno za nepřezkoumatelné, resp. nenapravitelné v rámci odvolacího řízení, když ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí jsou dostatečně zřejmé důvody, které vedly k zamítnutí žádosti, a že těmito důvody je shledání tzv. jiné závažné překážky v pobytu na území. V čem je tato překážka shledávána, je z odůvodnění rovněž dostatečně zřejmé, případnou změnou výroku nehrozí újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat a proti důvodům zamítnutí žádosti brojit, jak koneckonců vyplývá i z obsahu podaného odvolání. Žalovaná proto přistoupila ke změně výrokové části, neboť zjištěný skutkový stav byl sice podřazen pod správné zákonné ustanovení, ale ve výroku byla uvedena nesprávná alternativní skutková podstata. Účastník touto změnou nebude nikterak krácen na svých procesních právech. Účastníku ani provedenou změnou není ukládána povinnost, omezující klauzule upravená v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se tedy neuplatní. Neuplatní se ani další omezení vztahující se ke změně výrokové části rozhodnutí podle § 90 odst. 3 správního řádu. V daném případě nelze hovořit o tom, že by rozhodnutí bylo změněno v neprospěch účastníka řízení, neboť důsledek rozhodnutí, tzn. zamítnutí žádosti účastníka řízení, bude stále stejný, a dokonce bude aplikováno i shodné zákonné ustanovení.
39. Podle komentáře ke správnímu řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., str. 770, by změna rozhodnutí měla mít před rušením a vrácením věci k novému projednání přednost, a to za splnění podmínek, že napadené rozhodnutí vykazuje takové právní nebo věcné vady, které

je možné napravit přímo v odvolacím řízení na základě spisového materiálu a podkladů rozhodnutí shromážděných v průběhu řízení na prvním stupni, resp. v průběhu řízení odvolacího. Postup je též v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2019, č. j. 6 A 84/2017-47, podle kterého *„Nelze přisvědčit námitce, že žalovaná změnou prvostupňového rozhodnutí porušila § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a zkrátila žalobce na jeho právu spravedlivý proces, protože mu tím upřela právo na odvolání. (...) Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že pokud správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že pominuly důvody, pro které bylo žalobci dlouhodobé vízum uděleno, byl povinen předmětnou žádost zamítnout podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nikoliv postupovat podle shora uvedených ustanovení, a proto přikročila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Učinila tak zcela v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které jí umožňuje změnit odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část, je-li toto rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, je-li s ohledem na zákonem stanovené podmínky možná, je podle správního řádu preferovanou variantou. Odvolací orgán totiž v takovém případě může změnit výrokovou část rozhodnutí stejně jako jeho odůvodnění, jestliže vychází z odlišného právního názoru na skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a není-li výsledek řízení o provedené změně rozhodnutí pro účastníky překvapivý.“* K totožnému názoru dospěl posléze i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34. Pro doplnění lze odkázat též na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, podle něhož *„je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného.“*

40. Podmínky vymezené zákonem i judikaturou byly v daném případě naplněny. Žalovaná se v zásadě shoduje s posouzením správního orgánu I. stupně, pokud jde o aplikaci tzv. jiné závažné překážky v pobytu na území, nová formulace výroku uvedená ve výrokové části napadeného rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Proto žalovaná dospěla k závěru o nutnosti změny výroku napadeného rozhodnutí. V daném případě existuje důvod pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s tím, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
41. Jinou závažnou překážku pobytu účastníka na území spatřoval správní orgán I. stupně v jeho dosavadním zjevně „bezcílném“ vzdělávání formou jazykových kurzů, kterými účastník zjevně nesměřuje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy. Ve vztahu k opakovaně absolvovaným jazykovým kurzům pak přihlédl k tomu, že i jazykovou a odbornou přípravu ke studiu na vysoké škole lze podle zákona prodloužit pouze jednou.
42. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že jiná závažná překážka je neurčitým právním pojmem, který je třeba zhodnotit ve vztahu ke konkrétním skutečnostem a konkrétnímu případu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, uvádí: *„Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke*

zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem, tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 80/2011-69 ze dne 19. 1. 2012).“

43. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, se Nejvyšší správní soud obecně zabýval aplikací zákonných ustanovení obsahující neurčité právní pojmy, uvedl, že „*správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.*“ Nejvyšší správní soud dále v uvedeném rozsudku konkretizoval, že „*neurčitý právní pojem [...] zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv.*“
44. Žalovaná s ohledem na tuto judikaturu neshledala v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pochybení, správní orgán se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu na území.
45. Žalovaná v této souvislosti odkázala na ustálenou judikaturu správních soudů, kdy z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že „*zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 82/2011-81 ze dne 27. 12. 2011).*“ Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nepustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Posouzení účelu pobytu, jeho naplňování a rovněž jeho akceptace v rámci diskreční pravomoci ČR je tedy zásadní pro posouzení každého případu. Jistě je pravdou, že pokud jde o zákonem přímo definované účely pobytu, jako je např. studium, zaměstnání nebo sloučení rodiny, je diskrece správních orgánů omezena zákonem definovanými podmínkami. Jinak je to ovšem podle názoru žalované u tzv. „zbytkového“ účelu pobytu, tj. ostatní/jiné. V něm se naopak diskrece správních orgánů projevuje relativně širokým způsobem.
46. K diskreční pravomoci ČR lze odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2024, č. j. I. ÚS 996/24, v němž Ústavní soud uvedl: „*Platná právní úprava je tedy postavena na tom, že poskytnutí souhlasu s pobytem cizince na území je výkonem diskreční moci státu, naproti tomu není dáno právo cizince na pobyt na území, resp. na povolení k pobytu.... Namítají-li stěžovatelky, že správními orgány zkoumané podmínky nejsou v zákoně výslovně obsaženy, také tato jejich námitka byla vypořádána tím, že na udělení dlouhodobého víza není právní nárok a je věcí diskreční pravomoci České republiky, resp. jejích orgánů a jejich správní praxe, komu a za jakých podmínek (ve vztahu k posouzení, zda daný účel je tím, který vyžaduje pobyt na území delší než tři měsíce) dlouhodobé vízum udělí. Tento závěr je zcela souladný se shora popsanou*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

judikaturou Ústavního soudu.“ Uvedené usnesení se sice týká dlouhodobého víza za účelem rodinným, nicméně pokud jde o diskreci ve vztahu k účelu pobytu, vztáhnout i na povolení k dlouhodobému pobytu.

47. K diskreční pravomoci ohledně jazykových kurzů anglického jazyka lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, který v bodu [16] konstatoval: *„Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovanou (Komise), že slovní spojení obsažené v zákoně o pobytu cizinců „vyžaduje pobyt na území“, resp. „vyžadujícím pobyt na území“, je třeba s ohledem na celkový systém právní úpravy vykládat tak, že správní orgány mají oprávnění posoudit, zda stěžovatelkou deklarovaný účel pobytu skutečně nepřetržitý pobyt na území vyžaduje. Tvzený účel pobytu musí být s ohledem na konkrétní okolnosti z věcného hlediska rozumně hájitelný (zdůvodnitelný). Zvolený cíl (účel pobytu) by měl rovněž mít právé k území České republiky dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu. Ve vztahu k posouzení účelu pobytu v kategorii ostatní/jiné není pochybením správního orgánu, pokud vyžaduje, aby daný účel byl s územím České republiky úzce spjat. Nikoli však bezvýjimečně ve smyslu, že takový účel lze bezvýhradně realizovat pouze na území našeho státu, ale je třeba hodnotit jej skrze kritérium, zda by bylo mimo území České republiky zásadně obtížnější či případně dokonce nemožné dosáhnout zvoleného účelu (zde určitého stupně znalosti anglického jazyka). Nepostačí tedy, pokud spjatost účelu pobytu s územím České republiky existuje pouze v tom ohledu, že se konkrétní činnost, pro kterou stěžovatelka žádá o pobytové oprávnění, má realizovat v České republice po dobu delší než 3 měsíce, a proto je podle jejího názoru zde nutná její dlouhodobá přítomnost. Takový výklad by ad absurdum znamenal, že správní orgány, pokud je jim doložen libovolný (i zcela nesmyslný) účel pobytu na území, v rámci kterého má být konkrétní činnost s ním spjatá realizována v České republice, nemají jinou možnost, než takový účel akceptovat a pobytové oprávnění udělit. To však odporuje výše uvedenému pojetí pobytových oprávnění cizinců na území jakožto zásadně nenárokového institutu (bez jakýchkoli pochybností u blíže zákonem neupravené, a proto blíže nedefinované kategorie „ostatní/jiné“) a pravomoci České republiky, resp. jejích orgánů rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území.“* Uvedený názor pak zaujal Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a v usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27.
48. Pokud jde o aplikaci pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, žalovaná zejména v obecné rovině vychází z toho, že pod tento pojem je možné v rámci rozhodování o prodloužení doby platnosti pobytu cizince za účelem studia, potažmo vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, na základě individuálního posouzení podřadit situace, kdy je na základě dostatečně zjištěného stavu věci prokázána zjevná pasivita cizince při plnění, resp. naplňování daného účelu pobytu.
49. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, znakem takové pasivity může být časté střídání studijních oborů či vzdělávání vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince, které se běžně projevuje např. opakovaným neplněním studijních povinností, které ve svém výsledku vyústí i ve vícečetné opakování téhož ročníku téže školy nebo opakovaným nástupem na jinou vzdělávací instituci. V každém konkrétním případě musí být individuálně posouzeno, zda opatřené podklady dostatečně a bez důvodných pochybností takovou zjevnou pasivitu cizince ve vztahu k naplňování daného účelu pobytu prokazují a zda dané studijní jednání cizince, ať již ve formě konání či opomenutí ve vztahu k jeho vzdělávacím aktivitám na území, je svou povahou a individuálními okolnostmi natolik závažné, že je lze považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Jinak řečeno, zda studijní aktivita, resp. neaktivita cizince

v rámci předchozího pobytu dosahovala takové intenzity, ze které lze usuzovat, že cizinec zjevně a bez závažných důvodů, které by mohly jeho jednání v individuálním případě ospravedlňovat, nesměřuje k cíli, který na počátku svého studijního pobytu dokladanými dokumenty deklaroval. Studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, samy o sobě nejsou samoúčelnou aktivitou cizince na území, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování, materiálně pak k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon určitého povolání. Aby mohl být pobyt cizince za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit na území prodloužen, musí rovněž činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání. Specifickou kategorií vzdělávání jsou různé jazykové kurzy. K jazykovým kurzům obecně je třeba uvést, že zákon o pobytu cizinců je zmiňuje pouze v § 64 písm. b), kdy účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou je považována za studium, a tedy za zákonem předpokládaný účel pobytu. Pobyt za tímto konkrétním účelem ovšem zákonodárce explicitně omezil, resp. mu stanovil určité mantinely, když jazykovou přípravu omezil jednak na přípravu na studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole [viz § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců], tedy svázal ji s konkrétně definovaným cílem, a tuto přípravu na studium na vysoké škole pak omezil i časově, a to v § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jímž umožnil prodloužit platnost doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu pokračování v takové přípravě jen jednou. Pokud pak jde o tzv. „obyčejné“ kurzy cizího jazyka, které nejsou studiem ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k nim se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (viz výše citované rozsudky ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, a ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27) s tím, že takový kurz cizího jazyka není bez dalšího akceptovatelným účelem pobytu na území, resp. nelze jej bez dalšího považovat za účel „vyžadující pobyt na území“.

50. Pokud jde o kurzy jazyka českého, u těch je situace poněkud odlišná, ovšem i u těchto kurzů platí, že je možné zhodnotit jejich povahu, náplň, časovou dotaci apod. Podle názoru žalované totiž ne nutně každý kurz českého jazyka, byť je spojen s osvojováním si úředního jazyka ČR, musí vést k vydání pobytového oprávnění. Současně platí, že není důvodné a v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně a samoúčelně jen na základě jazykového kurzu českého jazyka bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Pokud takové zjištění z podkladů konkrétního případu vyplývá, je možné shledat tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území právě ve zjevném opakovaném a bezcílném absolvování jazykových kurzů, a to bez ohledu na to, zda jde o kurz cizího jazyka nebo o kurz jazyka českého.
51. V případě účastníka nelze hovořit o jakémkoli pokroku ve vzdělávání ani o směřování k jeho úspěšnému absolvování. Žalovaná má správním spisem za prokázané, že účastník přicestoval na území v roce 2022 na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kdy měl absolvovat přípravný jazykový kurz na UJEP k dalšímu studiu akreditovaného bakalářského studijního programu (Elektronika a komunikace na ČVUT), ten řádně absolvoval, poté nastoupil ke studiu, byť na jiné vysoké škole a v naprosto odlišném studijním programu, než k jakému se v kurzu připravoval (Mezinárodní management a marketing na UCP), avšak toto studium mu bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace, načež si požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

o pobytu cizinců. V rámci tohoto pobytového oprávnění na území se tedy opět jazykově vzdělával, a to na DOCEO, kde měl absolvovat jednoletý kurz českého jazyka, ale i toto vzdělávání mu bylo ukončeno, tentokrát z důvodu neplnění studijních povinností. V rámci stávající žádosti doložil jako doklad potvrzující účel pobytu na území potvrzení o přijetí na DBS, kde mu měly být poskytovány kurzy českého jazyka a základních českých reálií a další volitelný kurz, který DBS nabízí, konkrétně kosmetické služby či bistro&gastro, tyto kurzy však k přípravě ke studiu na vysokou školu zřejmě nesměřují.

52. Z těchto skutkových zjištění bez důvodných pochybností vyplývá, že účastník svou aktivitu na území vůbec nesměřuje k dosažení nějakého předem definovaného a vytyčeného vzdělávacího cíle, tím spíše pak za účelem dosažení toho cíle, který předestřel při vstupu na území a za kterým mu bylo povoleno do ČR přicestovat a dlouhodobě zde pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Z jednání účastníka řízení a jeho pobytové a vzdělávací historie na území je naopak nade vší pochybnost zřejmé, že pro účastníka je vzdělávání v různých jazykových kurzech pouze vedlejším produktem, který mu má umožnit „bezproblémový“ pobyt na území. Žalovaná k tomu dále s odkazem na výše uvedené stran zákonných mantinelů pro jazykovou a odbornou přípravu ke studiu na vysoké škole uvádí, že účastník řízení požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné poté, co již na území pobýval na základě jednoho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kdy tímto účelem bylo studium podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou. Následně pak na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, kdy konkrétním účelem bylo vzdělávání v kurzu českého jazyka na DOCEO. Obecně platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (jde-li o jazykovou a odbornou přípravu) lze podle § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu pokračování v takové přípravě jednou prodloužit. Byť dané ustanovení nedopadá na účastníka řízení přímo, lze konstatovat, že materiálně takové možnosti již využil a nevedlo to k cíli, který deklaroval při vstupu na území, tedy ke studiu na vysoké škole. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení přitom účastník opět spojil s kurzem českého jazyka (na DBS). Žalovaná nevidí důvod, proč by účastníku mělo být umožněno, aby v ČR nadále pobýval opět za účelem účasti v jazykovém kurzu, který není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, navíc za situace, kdy účastník jazykovou přípravu, kterou mohl využít k přípravě ke studiu na vysoké škole, již dvakrát absolvoval, zároveň z jeho jednání ani nevyplývá, že by k takovému cíli směřoval. Další povolení k pobytu za účelem, který sice není formálně jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) citovaného zákona, ale materiálně se mu podobá (opět jde o kurz českého jazyka), když zákonodárce sám omezil takový přípravný jazykový pobyt pouze jedním prodloužením, vnímá žalovaná jako nežádoucí jev, který jde proti smyslu a účelu zákona. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné je tzv. zbytkovou kategorií účelu pobytu nad rámec účelů, které zákon předpokládá, a je do jisté míry věcí určité diskreční pravomoci ČR a jejích orgánů a jejich správní praxe, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a bude tudíž považován za ten, který povede k vydání, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě má jít ovšem o další v pořadí již třetí jazykový kurz. Ze samotné úpravy však vyplývá, že cílem zákonodárce nebylo umožnit takovou jazykovou přípravu jako časově neomezenou.

53. Pouze nad rámec výše uvedeného pak žalovaná dodala, že z její vlastní úřední činnosti je jí znám systém a náplň kurzů organizovaných DBS. Podle webové prezentace DBS jsou kurzy zaměřeny na učení nejen českého jazyka, ale také základů fungování ČR a základů cizineckého práva. Vedle toho mají probíhat specializované kurzy v oboru gastro a kosmetika. V současné době nabízí DBS „Základní blok #1 – kurzy českého jazyka“, tento kurz by měl probíhat každý den v dopoledních nebo večerních hodinách, přičemž na časové dotaci se podle webové prezentace DBS lze vždy domluvit podle individuální potřeby. Dále je nabízen kurz „Základní blok #2 – právo a orientace v ČR“, který by měl být zaměřen na orientaci a cizinecké právo. Tento kurz by měl probíhat 3 hodiny v týdnu, přičemž i zde se lze na časové dotaci vždy domluvit podle individuální potřeby. Součástí nabízených kurzů jsou pak „Dobrovolný blok #1 – Základní podnikání“ a „Volitelný Blok #2 – Management v obchodu“. Ačkoli žalovaná nechce zpochybňovat podnikatelské záměry DBS, musí si nutně klást otázku, zda účast v kurzech tohoto typu, které nejsou nijak a nikým akreditovány a nabízejí vzdělání, které lze v zásadě považovat za doplňkové, mají být bez dalšího považovány za ty, které odůvodní hlavní účel pobytu cizince na území. Žalovaná má pochybnosti, že by účast v kurzu organizovaném DBS směřovala k nějakému účastníkem konkrétně profesně vytyčenému cíli, neboť obsahem kurzu je kurz českého jazyka, kdy sama DBS na svých webových stránkách prezentuje, že „Kurz je zaměřený na výslovnost, jednoduché věty a seznamování.“, a dále některé prakticky zaměřené kurzy, jejichž cílem je ovšem (opět podle webové prezentace DBS) „získat potřebný rozhled a praktické dovednosti pro snadnou orientaci v českém prostředí“. Žalovaná tedy nijak nezpochybňuje záměry kurzu, pokud jde o snahu o lepší integraci cizinců pobývajících na území do české společnosti, ale rozhodně není přesvědčena o tom, že by účast na těchto kurzech měla být bez dalšího považována za hlavní účel pobytu cizince.
54. V souvislosti s kontextem tohoto případu žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 19 A 17/2025-35, v němž soud posuzoval případ obdobný případu účastníka řízení a ztotožnil se s názorem, že takové situace mohou být posouzeny jako tzv. závažná překážka pobytu cizince na území. Obdobné závěry pak zaujal Městský soud v Praze též v rozsudku ze dne 28. 8. 2025, č. j. 21 A 20/2025-33.
55. Správní orgán I. stupně též v souladu se zákonem před vydáním rozhodnutí posoudil přiměřenost negativního rozhodnutí ve smyslu § 174a tohoto zákona; posuzoval, zda zamítnutí žádosti nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka, přičemž dospěl k názoru, že tomu tak nebude. Žalovaná se s tímto názorem ztotožňuje, neboť účastník, ač měl možnost, v průběhu řízení (a to ani v řízení odvolacím) neuvedl skutečnosti, které by svědčily o opaku. Nelze po správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch účastníka řízení, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Neprodlením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází ani k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož účastníku řízení není tímto postupem znemožněno do budoucna na území pobývat. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11.

2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71: „*Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.*“ Mimo to právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud České republiky v usnesení ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“

56. Žalovaná závěrem odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003-38, kde je uvedeno: „*Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo člověka - nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky.*“, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34, v němž konstatoval: „*I když se právní úprava zákona ze dne 21. 2. 2018o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, který je cizinec povinen se podrobit.*“

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

57. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaná souhlasila a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
58. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*“
59. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“
60. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“
61. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

62. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu: „*Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*“
63. Podle § 90 odst. 3 správního řádu: „*Odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.*“
64. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost, zmatečnost a vnitřní rozpornost prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.
65. V projednávaném případě odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto vady vytknout nelze, žalovaná správně vymezila rozhodnou právní úpravu, zjistila skutkový stav v dostatečném rozsahu, posoudila přiměřenost dopadu rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, rozhodnutí je důkladné a vypořádává všechny námitky.
66. Rozhodnutí má být též dle názoru žalobce nepřezkoumatelné, neboť správní orgány vyšly ze sdělení DOCEO ze dne 28. 4. 2025, podle kterého byl účastník řízení od 2. 5. 2024 do 9. 10. 2024 účastníkem kurzu DOCEO, avšak vzdělávání na tomto kurzu mu bylo ukončeno z důvodu neplnění studijních povinností, zejména z důvodu špatné docházky. Pokud není objasněno, co je myšleno neplněním studijních povinností a co znamená špatná docházka, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tuto argumentaci je nutno odmítnout. Sdělení DOCEO je důkazním prostředkem, je zjevné, že intenzita neplnění studijních povinností žalobce byla vysoká, když vedla k ukončení vzdělávání, výslovně je uvedena „špatná docházka“, tedy žalobce zjevně neplnil docházku v souladu s požadavky organizátora kurzu. Žalobce ani netvrdí, že v tomto kurzu studijní povinnosti plnil, ani že jeho docházka byla v pořádku, tento závěr správních orgánů lze považovat za podložený důkazy, žalobce jej ničím konkrétním nezpochybnil.
67. Pokud žalobce namítal, že správní orgán I. stupně v rozporu s obsahem spisu dovodil, že žalobce bude páchat trestnou činnost, soud tento závěr z prvostupňového rozhodnutí nedovozuje. Správní orgán toliko uvedl, že není ve veřejném zájmu pobyt cizince, který účel

povoleného pobytu neplní nebo se dokonce věnuje zákonem zapovězeným aktivitám. Toto vyjádření je obecné, z obou rozhodnutí je zjevné, že žalobci žádná současná ani budoucí trestná činnost k tíži přičítána není.

68. Soud považuje za přezkoumatelné i prvostupňové správní rozhodnutí, toto podrobně popisuje zjištěný skutkový stav, který pak jednoznačně hodnotí i po právní stránce. Z rozhodnutí jako celku je zcela zřejmé, že uvedení chybné alternativy skutkové podstaty ve výroku je toliko zjevnou chybou, odkaz na použité právní ustanovení je správný.
69. S tímto souvisí i námitka ztráty instance. Soud konstatuje, že změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, je-li s ohledem na zákonem stanovené podmínky možná, je podle správního řádu preferovanou variantou. Odvolací orgán totiž v takovém případě může změnit výrokovou část rozhodnutí stejně jako jeho odůvodnění, jestliže vychází z odlišného právního názoru na skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a není-li výsledek řízení o provedené změně rozhodnutí pro účastníky překvapivý. K totožnému názoru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací správní orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než prvostupňový správní orgán. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení bylo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“*
70. Soud se zabýval otázkou, zda mohlo být rozhodnutí žalované překvapivé a zda žalobce měl možnost vznést relevantní argumentaci, tedy zda byla z prvostupňového rozhodnutí zjevná rozhodující skutková zjištění a zřejmé argumenty ve vztahu k právnímu hodnocení.
71. Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde žalovaná) napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna výroku musí být podepřena vyložení důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně. Za situace, kdy prvostupňové správní rozhodnutí v odvolacím řízení neobstojí, je třeba zvážit, zda povaha věci připouští jeho změnu, či zda není na místě jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k nápravě vad (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73). Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 6 As 151/2013-27, konstatoval, že *„přehnanou přísností při hodnocení změn správních rozhodnutí v odvolacím řízení – zejména tam, kde pro takovou úzkostlivost nejsou dány skutkové předpoklady, jako je tomu v tomto případě – by správní soudy nutily odvolací orgány, aby prvostupňové rozhodnutí při shledání jakýchkoli chyb raději zrušily, než aby se pokoušely o jeho precizaci. Takový postup, je-li aplikován šablonovitě, vede k nežádoucímu jevu, označovanému někdy lidově jako ‚kolotoč opravných prostředků‘ či ‚úřednický ping-pong‘, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je opakovaně rušeno, řízení jako celek není stále pravomocně uzavřeno a opakovaná*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

„vyhovující“ rozhodnutí odvolacího orgánu nejsou soudně napadnutelná. O tom, že je tento negativní jev v praxi poměrně rozšířený, svědčí i to, že se stává častým předmětem kritiky ze strany veřejného ochránce práv (srov. např. zprávu o šetření veřejného ochránce práv ze dne 19. ledna 2009 sp. zn. 2233/2008/VOP/MH, dostupnou na www.ochrance.cz).“

72. Z citovaných závěrů, jež lze plně využít i v nyní posuzovaném případě, tak vyplývá, že žalovaná postupovala správně, pokud ve svém rozhodnutí změnila výrok prvostupňového správního rozhodnutí, jelikož popsáný postup představuje žádoucí variantu vyřízení odvolání účastníka řízení, dospěje-li odvolací orgán k závěru o rozporu rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy. V posuzovaném případě přitom výrokem prvostupňového správního rozhodnutí nebyla žalobci uložena žádná povinnost, nýbrž správní orgán I. stupně žádosti žalobce nevyhověl a zamítl žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Při vydání rozhodnutí žalovaná žádné důkazy neprováděla a vyšla plně ze skutkových zjištění učiněných správním orgánem I. stupně, přičemž ve značné části využila závěrů uvedených v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. S rozhodujícími zjištěními a závěry, včetně právního posouzení, byl přitom žalobce řádně seznámen, a bylo mu tak zřejmé, z jakých podstatných skutkových okolností případu při posuzování věci správní orgány vycházely a jak je právně hodnotily.
73. Podstatné je, že již z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán zjištěný skutkový stav posuzoval podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, avšak nikoliv podle první skutkové podstaty (pobyt cizince na území není v zájmu ČR), ale podle druhé skutkové podstaty (je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území). V prvostupňovém rozhodnutí je popsán rozhodující skutkový stav, žalobce měl plnou možnost se vyjádřit k těmto zjištěním, v odůvodnění jsou popsány i úvahy, z jakých důvodů měl správní orgán I. stupně za to, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, správní orgán též tento pojem vymezil, úvahy prvostupňového správního orgánu jsou přezkoumatelné, žalobci nic nebránilo se k nim vyjádřit. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla do souladu odůvodnění rozhodnutí s jeho výrokem, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pro ni byly podstatné obdobné skutečnosti jako pro prvostupňový správní orgán, a obdobné bylo i její právní hodnocení. Skutečnost, že žalobce v odvolání prakticky využil jen část možné nesouhlasné argumentace (namítal zejména zmatečnost), neznamená, že nemohl reagovat na skutkové závěry správního orgánu či jeho přezkoumatelné právní hodnocení. Žalobou napadené rozhodnutí tak pro žalobce nemohlo být překvapivé a žalovaná postupovala správně, pokud v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila výrok prvostupňového správního rozhodnutí. Lze dodat, že ani v podané žalobě nejsou tvrzeny skutečnosti, které by vedly k potřebě dalšího dokazování. Co se týká právní polemiky žalobce, právní hodnocení soud přezkoumá bez ohledu na to, zda žalobce nesprávnost právního posouzení vznesl již v řízení před správními orgány, nebo až v podané žalobě. Soud nedovodil, že by procesní práva žalobce mohla být v projednávaném případě zkrácena způsobem, který by vedl k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pro úplnost soud nicméně dodává, že by vhodnějším shledal postup, kdy by žalovaná přípisem žalobce o zamýšleném postupu informovala a dala mu možnost se vyjádřit.
74. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že se žalovaná nezabývala pojmem „jiná závažná překážka“. Žalovaná na straně 7 až 11 vyložila, co vše je dle jejího názoru třeba vzít v potaz při výkladu tohoto pojmu, detailně popsala skutečnosti vyplývající z obsahu spisu, které jsou

podle jejího názoru rozhodující z hlediska aplikace tohoto pojmu, případ žalobce posoudila zcela individuálně, neopomenula žádné podstatné skutečnosti.

75. Žalovaná popsala skutkový stav, ze kterého vycházela, soud má za to, že pobytová historie žalobce není v zásadě sporná, průběh studia žalobce je detailně popsán a dostatečně doložen. Žalobce k tomuto konkrétně namítá toliko to, že aktuální jazykový kurz lépe vyhovuje jeho potřebám, než kurzy předchozí. Studovat chce.
76. Napadené rozhodnutí je pak v právním hodnocení zjištěného skutkového stavu přesvědčivé, soud mu nemá co vytknout, lze na ně odkázat. Soud považuje za správná východiska žalované, že je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpustí na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: *„zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).“* Také v případě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, musí cizinec plnit během svého pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení k pobytu uděleno. Dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné musí mít pokaždé určitý účel, který z nějakého důvodu nelze podřadit pod účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců specificky upraven.
77. Soud považuje za správné i východisko, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zbytkové kategorie ostatní/jiné, má širší diskreční oprávnění, kdy může zohlednit celkovou pobytovou historii žadatele a jaký význam má pro žadatele činnost, kterou hodlá na území provozovat. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ nevyplývá ani z evropského práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, bod 29 a tam citovanou judikaturu a ustanovení).
78. Zároveň soud souhlasí s žalovanou i v závěru, že i když žalobce nežadá o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale za účelem ostatní/jiné, lze požadavky na plnění účelu pobytu při dlouhodobém pobytu za účelem studia přiměřeně vztáhnout i na případy, kdy cizinec žádá o udělení povolení k pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity. Rozdílem mezi těmito účely pobytu je, že studium žalobce v jazykovém kurzu DBS nelze podřadit pod studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a tudíž žalobce nemůže žádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Obdobně se v případě žalobce nejedná o žádost o povolení k pobytu ve smyslu směrnice č. 2016/801/EU, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, středoškolského vzdělávání a činnosti au-pair (dále jen „směrnice č. 2016/801/EU“). Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že by správní orgány nemohly zohlednit, že dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v případě pobytu za účelem studia na území lze z důvodu jazykové přípravy v souladu s ust. § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců prodloužit jen jednou. Správní orgány neuvedly, že prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je „zakázáno“ analogickou aplikací citovaného ustanovení, ale použily tento argument při současném posouzení dalších individuálně zjištěných skutečností na straně žalobce k přijetí závěru, že je naplněno ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Takovou úvahu soud shledává zcela relevantní. Žalobce žádal o pobytové oprávnění za účelem

absolvování jazykového kurzu již třetího v pořadí a aktuálně má dle žalobních tvrzení navštěvovat již čtvrtý jazykový kurz, a to aniž by uvedl a vysvětlil, co mu objektivně bránilo dosáhnout dostatečné úrovně jazykových znalostí potřebných pro studium na vysoké škole (když zákonodárce předpokládá, že by cizinci měly postačovat dva roky studia jazyka). Pokud je žalobce přesvědčený, že v jeho případě jsou individuální důvody pro nutnost absolvování více jazykových kurzů, žádné takové neuvedl ani při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani v podaném odvolání, až v žalobě obecně tvrdí, že potřebuje zlepšit jazyk a předchozí kurz mu nevyhovoval. Žalobce v žalobě tvrdí, že jeho případ je specifický, avšak nic tomu nenasvědčuje. Zároveň ze správního spisu neplyne, že by žalobce studium na vysoké škole ukončil z důvodu nedostatečných jazykových dovedností, když mu studium bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace (dne 19. 2. 2024). Žalobce na území přicestoval za účelem studia na vysoké škole již dne 24. 10. 2022, měl dlouhou dobu na to, aby si daný doklad, jenž je pro studium na vysoké škole na území nezbytný, zajistil, což neučinil, není zřejmé z jakých důvodů, ani tato okolnost nesvědčí pro závěr, že by studium bylo pro žalobce prioritou.

79. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, uzavřel, že „[č]asté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho dlouhodobého pobytu (zde povoleného za účelem studia podle § 42d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné.“ Dle názoru soudu lze závěry uvedeného rozsudku přiměřeně aplikovat i na případ cizince, který o dlouhodobý pobyt žádá za účelem určitých vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Časté střídání vzdělávacích aktivit vyžadujících jen malou časovou a intelektuální investici cizince tedy může být také vážným signálem, že účel jeho dlouhodobého pobytu (zde za účelem vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců), není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro jiné účely.
80. Ve vztahu k této judikatuře lze dodat, že žalovaná nad rámec základního odůvodnění hodnotila kurzy DBS, když tyto nejsou zakončeny žádnou zkouškou a časové dotace těchto kurzů nejsou vysoké a lze se domluvit dle individuálních potřeb. Ač žalovaná vycházela z internetových zdrojů a obsah webových stránek neučinila součástí spisu, žalobce tuto argumentaci nespornuje. Přímo z obsahu spisu pak vyplývá, že kurz českého jazyka u DBS má dotaci 9 hodin týdně, ani volba tohoto typu kurzu nenasvědčuje paušální proklamaci žalobce, že chce zlepšit své jazykové dovednosti, aby následně mohl zahájit studium na vysoké škole. Pokud žalobce zvolil též kurz kosmetické služby či bistro&gastro, soudu není zřejmé, k jakému oboru na vysoké škole by tyto kurzy měly směřovat, a proč žalobce nesměruje veškeré své úsilí do získání dostatečných jazykových znalostí potřebných ke studiu na vysoké škole.
81. Ani pokud žalobce plnil dosavadní účely pobytu, nemá automaticky nárok na dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné za účelem absolvování jakýchkoliv kurzů, na které se zde v budoucnu přihlásí. Není správný ani závěr žalobce, že pokud v roce 2023 studoval jeden semestr vysoké školy, cíl pobytového oprávnění za účelem studia naplnil (neboť studium zahájil). K námitce, že správní orgán nemá právo se v rozhodnutí dotazovat, co je úmyslem žadatele, ale takový úmysl má vyložit z jeho jednání, soud konstatuje, že správní orgány přesně toto učinily, dovodily, že úmyslem žalobce je zajištění bezproblémového pobytu na území bez nutnosti investovat větší úsilí do studia na vysoké škole, žalobce neuvádí nic, co by tento závěr zpochybnilo.

82. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že dosavadní studijní a vzdělávací aktivity žalobce byly bezúčelné, žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí již měl mít ukončený třetí kurz českého jazyka (kurz DBS měl skončit ke dni 31. 9. 2025), z podané žaloby je však zřejmé, že žalobce navštěvuje další jazykový kurz a teprve se chystá na závěrečné zkoušky, ani v současné době tedy zjevně nestuduje vysokou školu, což byl cíl, za kterým mu do ČR bylo umožněno přicestovat dne 24. 10. 2022. Lze potvrdit i závěr, že zde není zjevně dostatečný pokrok ve studiu.
83. V zájmu žalobce bylo předeštit správním orgánům, jaký význam pro něj má absolvování dalšího jazykového kurzu (a kurzu kosmetických služeb či bistro&gastro), tuto skutečnost by pak správní orgány hodnotily při posouzení žádosti žalobce (a to jak při zvažování, zda je naplněn pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území, tak při posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života), případně vysvětlit, jaké zvláštní okolnosti žalobci bránily nastoupit ke studiu na vysoké škole.
84. Soud dodává, že pro projednávání případ není relevantní výsledek rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci, která byla postoupena usnesením ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, neboť správní orgány v nyní projednávaném případě neaplikovaly ust. § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, ani nedovodily, že deklarovaný účel pobytu neměl k území ČR dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu.
85. Nicméně některá předeštřená východiska předkládajícího senátu mohou být pro projednávanou věc relevantní. Předkládající senát mj. uvedl, že samotné naplnění podmínky, že tvrzený účel pobytu vyžaduje přítomnost na území delší než 3 měsíce, je pouze jednou ze zákonných podmínek pro udělení pobytového oprávnění, splnění této podmínky žadatelem neznamena, že by správní orgány nesměly posuzovat, zda jsou dány ostatní v zákoně vyjmenované negativní podmínky. Předkládající senát zdůraznil, že z naplnění této podmínky rovněž v žádném případě neplyne povinnost správních orgánů pobytové oprávnění udělit, ani se nedomnívá, že by v podobných případech muselo být žádostem o povolení dlouhodobého pobytu plošně vyhověno. Předkládající senát je názoru, že lze uvažovat o existenci prostoru pro diskreci správních orgánů při posuzování, zda udělí určitému žadateli povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než v zákoně vyjmenovaným účelem. Konstrukce relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců umožňuje výklad, podle něhož při posuzování žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány poté, co ověří, zda zde není překážka udělení pobytového oprávnění podle § 56, mohou navázat správním uvážením, zda povolení k dlouhodobému pobytu udělí. Předkládající senát též uvedl, že udělování povolení k dlouhodobému pobytu cizincům za účelem „ostatní/jiné“ není otázkou právního nároku, ale nanejvýš podústavního subjektivního práva, vyšel z obecné premisy, že schopnost státu regulovat vstup a pobyt cizinců na své území je jedním z typických projevů jeho svrchovanosti (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Cizincům tak a priori nárok na pobyt na území ČR nenáleží. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ nevyplývá ani z evropského práva (srov. a contrario rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024 28, body 30 a 31, případně čl. 5 odst. 3 směrnice č. 2016/801). Jedním z indikátorů existence prostoru pro správní uvážení (konkrétně tzv. absolutní volné úvahy) jsou podle správněprávní doktríny případy, „kdy zákon svěřuje správnímu orgánu např. relativně úplnou volnost volby, zda někomu určité oprávnění udělí či neudělí (za pomoci formulací „může“ – ale nemusí, „na udělení oprávnění není právní nárok“ apod.), aniž by pro to

stanovil nějaká hmotněprávní kritéria,“ [MIKULE, Vladimír, KOPECKÝ, Martin. § 3 (Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu). In: HENDRYCH, Dušan a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 385, marg. č. 736.]. Podle předkládajícího senátu formulace výše citovaného § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jenž není bez významu pro celý systém pobytových oprávnění, připouští výklad, podle kterého zákonodárce ponechal při posuzování žádostí o povolení dlouhodobého pobytu za jiným než v zákoně vyjmenovaným účelem veřejné správy široký prostor pro diskreci. K uplatnění možného správního uvážení by přistoupily správní orgány patrně pouze v případě, dospěly-li by k závěru, že žadatel veškeré zákonné podmínky pro udělení pobytového oprávnění splňuje, resp. že nejsou naplněny podmínky negativní.

86. Skutečnost, že správní orgány vyložily a posuzovaly naplnění pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ neznamená, že nemohly při tomto výkladu zohlednit obdobné skutečnosti, jako by zohledňovaly při výkonu svého diskrečního oprávnění ve smyslu názoru předkládajícího senátu.
87. Nelze přisvědčit žalobci, že správní orgány byly povinny jej vyslechnout. Výslech účastníka je důkazním prostředkem, není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-31). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, potvrdil, že „...povinnost provést výslech žalobce zákon neukládá, tedy je správním uvážením správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení.“ Zároveň žalobce ani ve své žalobě neuvádí zásadní skutečnosti, které by správním orgánům sdělil v rámci výslechu, pokud by výslech byl proveden. Žalobce toliko obecně uvádí, že by objasnil, jaký je důvod návštěvy dalšího jazykového kurzu.
88. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce v žalobě nebrojil proti posouzení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, ani nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů k této otázce. Soud toliko dodává, že při posouzení přiměřenosti zásahu správní orgány neměly možnost zohlednit, jaký význam pro žalobce absolvování dalších jazykových kurzů vlastně má, když žalobce v tomto směru žádné vysvětlení nepodal, z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobce měl skutečně cíl absolvovat studium na vysoké škole.
89. Zdejší soud pak došel k obdobným závěrům i v případech projednávaných pod sp. zn. 19 Az 17/2025 (rozsudek ze dne 27. 8. 2025) a sp. zn. 21 A 20/2025 (rozsudek ze dne 28. 8. 2025).
90. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
91. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
92. Závěrem soud dodává, že o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. prosince 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně